

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/52/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716204626
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2716204626.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: T. F., narodená X. Y. XXXX, trvalý pobyt: V., Y. XXX/XX, zastúpenej advokátkou: JUDr. Irena Belišová, Bratislava, Romanova 1, proti žalovanej: Y. F., narodená XX. E. XXXX, trvalý pobyt: L., N. XXXX/XX, zastúpenej advokátom: JUDr. Ján Pekar, Skalica, Potočná 191/39, za účasti intervenienta na strane žalovanej: UNIQA poisťovňa, a.s., Bratislava, Krasovského 15, IČO: 00 653 501, o 4.296,41 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 12. septembra 2018, č. k. 3C/141/2016-183, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej (III.) a v časti náhrady trov konania (IV., V., VI.) ruší a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie čiastočne zastavil o sumu 2.384,10 eur. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 450,- eur (II.) a v zostávajúcej časti žalobu zamietol (III.). A. voči žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 79,06 % (IV.). Intervenientovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňu v rozsahu 79,06 % (V.). O výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, vydaným súdnym úradníkom (VI.). Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 415, § 420 ods. 1, 3, § 442 ods. 1, 2, 3, § 488, § 449 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, 4, § 15 ods. 1 ZoPZP (zákon č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil preukázanou skutočnosťou v spore, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu Skalica č. k. 4T/82/2014-138 zo 6. augusta 2018 bola žalovaná uznaná vinnou z dopravnej nehody dňa 5. septembra 2013, ktorou žalobkyňu spôsobila škodu na zdraví, v dôsledku ktorej žalobkyňa utrpela pomliaždenie mäkkým tkanív v oblasti oboch predkolení, viac vpravo, odlomenie vnútornej hrany pravého jabĺčka, podvrtnutie hrudnodriekovej krížnej oblasti chrbtice, dve tržné zmliaždené rany v oblasti vonkajšej strany pravého kolena, zasahujúce do podkožného tkaniva s dobou liečenia do štyroch týždňov. Inému tak z nedbanlivosti ublížila na zdraví, porušením dôležitej povinnosti uloženej jej zákonom o cestnej premávke (prečin ublíženia na zdraví). Poistná zmluva uzavretá s intervenientom 1.1.2009, sa vzťahovala aj na zodpovednosť žalovanej ako prevádzateľa motorového vozidla. Súd prvej inštancie mal za preukázanú existenciu platnej poistnej zmluvy z 1. januára 2009, týkajúcej sa zodpovednosti žalovanej ako prevádzateľa motorového vozidla, ktorým bola žalobkyňu spôsobená škoda na zdraví. Poisťovňa plnila za žalovanú náhradu za stratu na zárobku len do výšky 962,31 eur, hoci si žalobkyňa uplatnila náhradu straty na zárobku za obdobie od 5. septembra 2013 od ukončenia práceneschopnosti 2. septembra 2014, v celkovej výške 1.924,61 eur. V dôsledku ublíženia na zdraví žalobkyne, pre ktoré nastala dočasná práceneschopnosť, žalobkyňu nebola vyplatená ani motivačná odmena, čím jej vznikla škoda. Napriek tomu, že potvrdeniami zamestnávateľa žalobkyne, Sociálnej poisťovne o výplate nemocenských dávok za obdobie od septembra 2013 do septembra 2014, správou MUDr. H. S., praktického lekára pre dospelých, bolo preukázané, že

práceschopnosť žalobkyne trvala od 5. septembra 2013 do 2. septembra 2014, súd prvej inštancie nemohol akceptovať, že všeobecný lekár považoval úraz žalobkyne vzniknutý pri dopravnej nehode za výlučnú príčinu práceschopnosti žalobkyne, pretože tento lekár nemal potvrdené ortopédom ukončené liečenie žalobkyne. Odborným vyjadrením znalca MUDr. Mariána Pamulu (vyhotovené pre objednávateľa OR PZ Okresný dopravný inšpektorát vo veci prečinu ublíženia na zdraví) zo 6. decembra 2013, mal súd prvej inštancie preukázať, že dočasná práceschopnosť žalobkyne pre zranenia utrpené v dôsledku úrazu pri dopravnej nehode, mala trvať maximálne štyri týždne. Berúc do úvahy aj prípadnú rehabilitáciu žalobkyne v dôsledku úrazu, práceschopnosť mala trvať maximálne osem týždňov. Žalobkyňa uvedený dôkaz žiadnym spôsobom nespochybnila a nebolo sporné, že sumu 962,31 eur, ako stratu na zárobku, za obdobie pol roka, od intervenienta poisťovne UNIQA a.s. obdržala. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že nemá dôvod pochybovať o záveroch súdneho znalca MUDr. M. Pamulu, podanom pre účely trestného konania, aj v civilnom sporovom konaní, a to aj vo vzťahu k záveru znalca, že neprimeraná dĺžka dočasnej práceschopnosti žalobkyne spočívala v jej nedostatočnej liečbe, za čo nemôže niesť zodpovednosť žalovaná. Z dôvodu, že žalobkyňa ako poškodená v dôsledku prevádzky motorového vozidla bola za dobu až pol roka odškodnená z titulu poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, z platne uzavretej poisťovnej zmluvy, podľa ZoPZP, intervenientom, žalovaná voči žalobkyňi nedlhovala uplatnenú sumu a preto žaloba o zaplatenie náhrady škody na ušlej mzde vo výške 962,31 eur bola zamietnutá. Zamietnutie žaloby sa týkalo aj časti nároku na náhradu za motivačnú odmenu za rok 2014, požadovanú žalobkyňou vo výške 500,- eur. Vzhľadom k tomu, že za trvajúcu práceschopnosť žalobkyne v roku 2014 nenesie zodpovednosť žalovaná, nebolo dôvodné ju zaviazat' na zaplatenie náhrady škody predstavujúcej motivačnú odmenu za rok 2014 vo výške 500,- eur. V tejto časti bola žaloba taktiež zamietnutá. Žalobkyňi však bola priznaná náhrada škody predstavujúcej motivačnú odmenu za rok 2013 vo výške 450,- eur. Podľa potvrdenia zamestnávateľa stačila k tomu, aby žalobkyňi nevznikol nárok na motivačnú odmenu za rok 2013, jej neprítomnosť v práci z dôvodu dočasnej práceschopnosti v dĺžke trvania troch dní. Uvedený predpoklad vyplatenia odmeny bol splnený, s poukazom i na odborné vyjadrenie znalca MUDr. M. Pamulu, podľa ktorého práceschopnosť žalobkyne, mala trvať maximálne štyri týždne. Žalovaná preto zodpovedá za vznik škody predstavujúcej motivačnú odmenu žalobkyne za rok 2013 vo výške 450,- eur. V časti náhrady škody na zdravie žalobkyňa vzala žalobu späť. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Žalobkyňa procesne zavinila, že pre jej dispozitívny úkon (čiastočné späťvzatie žaloby) muselo byť konanie v časti zastavené. Náhrada trov konania v tejto časti preto prislúchala žalovanej. Zohľadňujúc čiastočné zastavenie konania a úspech žalobkyne 10,47 % z celku a žalovanej 89,53 % z celku, pomer úspechu a neúspechu predstavoval vznik nároku žalovanej na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 79,06 %. Z dôvodu, že žalovaná, na ktorej strane intervenient vystupoval, bola čiastočne neúspešnou stranou, preto aj intervenientovi vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 79,06 % voči žalobkyňi. O výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zrušenie. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie neprihliadol na osobitosti veci, keď zamietol jej výsluch, ktorý bol navrhovaný (na súdnom pojednávaní 6. augusta 2018 bolo požadované odročenie pojednávania pre ospravedlnenú neprítomnosť žalobkyne, žiadosť bola súdom zamietnutá s odôvodnením, že vyjadrenie žalobkyne nie je potrebné). Žalobkyňa tiež požiadala o zápisnicu z pojednávania, ktorá jej mala byť zaslaná poštou, k čomu však nedošlo. Žalobkyňa predovšetkým namietala, že súd prvej inštancie vychádzal výlučne zo záverov starého znaleckého dokazovania v trestnom konaní vedenom proti žalovanej, a to len k dátumu 6. decembra 2013, ktoré okrem toho, že bolo vydané pred operáciou žalobkyne, neprihliadalo na osobitný stav zdravotníctva v súvislosti s určovaním termínov a vychádzalo len z nekomplikovaného priebehu liečenia a ideálneho stavu zdravotníctva. Ako vyplýva zo znaleckého posudku predloženého žalovanou, bezprostredným röntgenovým vyšetrením poškodenej nebolo zistené závažné poranenie. V dôsledku pretrvávajúcich bolestí bola však žalobkyňi jedenásť dní po úraze (5.9.-19.9.2013) vystavená žiadanka na magnetickú rezonanciu, ktorej termín bol stanovený až po mesiaci 18. októbra 2013 a termín operácie určený až na rok 2014 (17. januára 2014). Išlo teda o neaktuálny a spochybnený znalecký posudok, v nadväznosti na dva posudky z obdobia rokov 2015 - 2016, vydaných posudkovými lekármi Sociálnej poisťovne, ktorá priznala dobu liečby, resp. práceschopnosti žalobkyne, v trvaní jedného roka (intervenient priznal žalobkyňi dobu liečenia len v trvaní šesť mesiacov). Žalovaná vo svojom vyjadrení 8. februára 2018 uvedené skutočnosti potvrdzuje a uznáva nárok žalobkyne, pričom potvrdenie priznania šesťmesačnej práceschopnosti žalobkyne bolo preukázané aj listom intervenienta z 11.

mája 2016. Napriek tomu, že žalobkyňa na súdnom pojednávaní opakovane dávala do pozornosti súdu, v súvislosti s prednesom záverov súdneho znalca v trestnom konaní, vyššie uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobkyňa nemala námietky voči záverom znalca v trestnom konaní. Žalobkyňa pritom poukázala na navrhované dôkazy v žalobe, najmä znalecké dokazovanie a výsluch lekára. Rozhodnutiu súdu vo veci samej musí predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu a dokazovanie zodpovedajúce garancii spravodlivého súdneho konania, bez neprípustného, neopodstatneného, eklektického výberu dôkazov smerujúcich k jednostranným záverom. Ak súd takto nepostupuje, dochádza k poškodzovaniu základných práv na spravodlivé rozhodovanie súdov a rovné postavenie strán v konaní.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil. Tvrdenia žalobkyne predstavujú len subjektívne dojmy, ako by mala byť vec posúdená. Nevychádzajú z príslušných zákonných ustanovení. Súd rozhoduje o tom, ktoré dôkazy vykoná. Z vyjadrení žalobkyne, ani z obsahu jej odvolania, nie je zrejmé, akým spôsobom by výsluch žalobkyne prispel k zisteniu skutkového stavu veci. Súd má v konaní postupovať hospodárne a bez prieťahov. Vykonáva dôkazy, ktoré môžu nejakým spôsobom prispieť k zisteniu skutkového stavu veci. Súd prvej inštancie vychádzal z odborného vyjadrenia znalca MUDr. M. Pamulu, ktorého správnosť nebola žiadnym spôsobom spochybnená. Sama žalobkyňa pripúšťa, že komplikovanejší priebeh liečby jej poranení bol spôsobený osobitosťami slovenského zdravotníctva. Za uvedený stav však nezodpovedá žalovaná a nie je preto daná ani príčinná súvislosť medzi pretrvávajúcimi zdravotnými problémami žalobkyne a protiprávnym konaním žalovanej. Podľa § 420 O. z. existuje príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti. Posudky lekárov Sociálnej poisťovne sú zamerané predovšetkým na dôvodnosť trvania pracovnej neschopnosti a nie na určenie toho, kto zodpovedá za spôsobenie pracovnej neschopnosti. Posudkoví lekári vyhodnocovali len to, či zdravotný stav žalobkyne odôvodňoval jej pracovnú neschopnosť aj v období po uplynutí ôsmich týždňov. Nevyhodnocovali však, kto žalobkyňu spôsobil pracovnú neschopnosť. Zistenia posudkových lekárov preto nemajú žiadny význam pre dané konanie. Za oneskorenú diagnostiku poranení žalobkyne, žalovaná nezodpovedá.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na závere o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi nedbanlivostným konaním žalovanej (porušením právnej povinnosti) a vznikom škody na strane žalobkyne za celé obdobie trvania práceneschopnosti žalobkyne od 5. septembra 2013 do 2. septembra 2014. Pokiaľ v správe všeobecného lekára MUDr. D. S. z 5. marca 2017 bolo uvedené, že považuje za výlučnú príčinu práceneschopnosti žalobkyne v uvedenej dobe jej úraz vzniknutý pri dopravnej nehode, podľa názoru súdu prvej inštancie všeobecný lekár nemal potvrdené odborným lekárom - ortopédom ukončenie liečenia žalobkyne. Odborným vyjadrením súdneho znalca MUDr. M. Pamulu zo dňa 6. decembra 2013 mal súd prvej inštancie za preukázané, že dočasná práceneschopnosť žalobkyne pre zranenia utrpené žalobkyňou v dôsledku úrazu pri dopravnej nehode, mala trvať maximálne štyri týždne, s prihliadnutím na prípadnú rehabilitáciu žalobkyne maximálne osem týždňov. Žalobkyňa podľa záveru súdu prvej inštancie tento dôkaz žiadnym spôsobom nespochybnila a za pol roka od poisťovne sumu 962,31 eur obdržala. Podľa záverov súdneho znalca, na ktoré súd prvej inštancie poukázal, neprimeraná dĺžka dočasnej práceneschopnosti žalobkyne spočívala v dôsledkoch oneskorenej diagnostiky zranenia v oblasti kolena a tým neúplnej liečbe, za čo nemôže niesť zodpovednosť žalovaná.

6. Hoci súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatuje, že žalobkyňa odborné vyjadrenie súdneho znalca MUDr. M. Pamulu žiadnym spôsobom nespochybnila, z obsahu spisu vyplýva opak. Na súdnom pojednávaní dňa 6. augusta 2018 (ako aj v žalobe) žalobkyňa navrhla vykonať dokazovanie znaleckým posudkom, za účelom odstránenia protirečení ohľadom príčinnej súvislosti medzi poškodením jej zdravia v dôsledku úrazu a dobou trvania jej práceneschopnosti, a to vzhľadom na dátum vypracovania odborného vyjadrenia súdneho znalca MUDr. M. Pamulu, vyhotoveného 6.

decembra 2013 a obdobie trvania práceneschopnosti až do 2. septembra 2014 (odborné vyjadrenie bolo pritom vydané ešte pred operáciou žalobkyne dňa 17. januára 2014). Žalobkyňa preto v konaní pred súdom prvej inštancie dôvodne namietala neaktuálnosť odborného vyjadrenia súdneho znalca, vzhľadom na pretrvávajúce obdobie liečby následkov úrazu aj v čase po vypracovaní odborného vyjadrenia.

7. Z odborného vyjadrenia súdneho znalca MUDr. M. Pamulu zo 6. decembra 2013 vyplýva, že skutkový nález obsahujúci anamnézu, jednotlivé vyšetrenia a priebeh liečby, zachytáva časové obdobie do 6. novembra 2013, najneskôr do doby vyhotovenia odborného vyjadrenia 6. decembra 2013. V dôsledku toho sa odborné vyjadrenie objektívne nemohlo vzťahovať na následky zranení a ich liečbu po tomto dátume, v ktorom malo dôjsť okrem iného k operácii žalobkyne dňa 17. januára 2014 a prípadným ďalším vyšetreniam a liečbe do 2. septembra 2014.

8. Súdny znalec v odbornom vyjadrení pritom uvádzal dĺžku trvania liečenia zranení vyjadrením len približného časového údajá, za predpokladu nekomplikovaného priebehu liečby. Záver súdneho znalca, že v dôsledku oneskorenej diagnostiky zranenia, a tým nie úplnej liečby, sa zdravotné ťažkosti u žalobkyne prejavovali dlhšiu dobu ako zvyčajne u daných zranení býva (a z tohto dôvodu i rehabilitácia trvala dlhšiu dobu), sa vzťahoval len na nález do novembra 2013, maximálne decembra 2013 (posledný záznam zo 6. novembra 2013 vyšetrenie na traumatologickej ambulancii s doporučením rehabilitácie a podľa potreby artroskopického vyšetrenia). Obdobie po uvedenom dátume do ukončenia práceneschopnosti žalobkyne sa tak predmetom posúdenia odborného vyjadrenia súdnym znalcom sa nestalo.

9. Odvolacia námietka žalobkyne o neaktuálnosti skutkových podkladov odborného vyjadrenia pre posúdenie dĺžky trvania práceneschopnosti, bola teda dôvodná. Žalobkyňa dôvodne namietala nevykonanie navrhovaného dôkazu nariadením znaleckého dokazovania, v žalobe ako aj na súdnom pojednávaní dňa 6. augusta 2018. Súd prvej inštancie pritom sám konštatoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ako nepostačujúce na preukázanie spornej skutočnosti, predloženie správy praktického lekára MUDr. D. S. z 5. marca 2017 (ohľadom dĺžky trvania práceneschopnosti žalobkyne) v dôsledku zranení úrazom, za ktorý nesie zodpovednosť žalovaná.

10. Podľa § 195 ods. 1 CSP môže súd nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak. V civilnom sporovom konaní je výsluch strany iba podporným dôkazom. Vyplýva to z dikcie zákona, podľa ktorej výsluch strany môže súd vykonať vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nemožno preukázať inak. Súd nariadi tento dôkazný prostriedok iba vtedy, ak to navrhne strana sporu a na preukázanie tvrdených skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, preukázanie ktorých nemožno iným spôsobom (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, s. 740).

11. Z odvolacej námietky žalobkyne nevyplýva ohľadom ktorých tvrdených skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nebolo možné preukázať inak, bol navrhnutý výsluch žalobkyne. Ak súd prvej inštancie nenariadil dôkaz výsluchom žalovanej, napriek jej návrhu a žalobkyňa netvrdila skutočnosti predpokladané ustanovením § 195 ods. 1 CSP, nebolo možné považovať odvoláciu námietku žalobkyne o zamietnutí jej návrhu na výsluch strany za opodstatnenú.

12. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhnutý dôkaz nariadením znaleckého dokazovania, pričom vykonanie dokazovania odvolacím súdom vzhľadom na štádium dokazovania, ako aj prieskumný charakter odvolacieho konania, nebolo účelné.

13. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vykonať dokazovanie ohľadom spornej skutočnosti, najmä navrhovaný dôkaz žalobkyňou, nariadením znaleckého dokazovania. Nariadenie tohto dôkazného prostriedku si vyžiadalo posúdenie skutočnosti trvania práceneschopnosti žalobkyne v období od 5. septembra 2013, práve v dôsledku zranení spôsobených úrazom pri dopravnej nehode, zapríčinennej žalovanou, ako aj ďalších faktorov, ktoré v príčinnej súvislosti vplývali na trvanie práceneschopnosti žalobkyne v rozhodnej dobe, vrátane

oneskorenej diagnostiky zranenia a jej vplyvu na dĺžku trvania liečby a tým práceneschopnosti žalobkyne. Podkladom pre znalecké dokazovanie by mala byť predovšetkým kompletná zdravotná dokumentácia žalobkyne v rozhodnej dobe.

14. Dôkazy súd prvej inštancie bude hodnotiť podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliadne na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP).

15. Na základe vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie vyhodnotí dôkazy a posúdi uplatnený nárok žalobkyne z hľadiska naplnenia atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu. Ak bola zápisnica o súdnom pojednávaní vyhotovená a strana konania požiadala o jej kópiu, súd ju strane vydá bezodkladne po jej spracovaní technickými prostriedkami (§ 98 ods. 2 CSP). Uvedený postup sa vzťahuje aj na žalobkyňu, ktorá poukázala na nedoručenie kópie zápisnice o pojednávaní.

16. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

17. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

18. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, príp. prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania, predovšetkým žalobkyne.

19. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

20. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.